

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Fantàsticament juganer

La història. Costa Blava, 1928. Un prestigiós mag britànic és convidat per un col·lega a desemmascarar la pitonissa ianqui que encaterina un multimilionari, però les coses es compliquen.

La pel·lícula. El nou film anual, el 44, d'Allen Stewart Konigsberg (Nova York, 1935) àlies Woody Allen, brinda el bo i millor, la visió juganera d'un cineasta descregut que passa per racional, però que no pot, ni potser hò vulgui, deixar de sospirar per una realitat fetillera. Realitat i fantasia. L'aigua i l'oli. Sí? Sostenia el filòsof alemany T.W. Adorno que en les etapes finals, els artistes beuen l'oli de la mortalitat, l'"estil tardorenc". Vaja, cal tancar la barraca. Lluny d'això i fregant els 80 anys, Allen es dona el luxe de prescindir d'allò superflu per centrar-se en què el preocupa, di-

verteix?... La resposta, *Màgia a la luz de la luna*, comèdia aparentment esbojarrada (*screwball comedy*) amb victorians tocs segons Òscar Wilde i George Bernard Shaw de *Un marit ideal* i *Pigmalió*, respectivament. Enllà el turista nostàlgic gens accidental que és Woody Allen, planteja allò que mai no ha deixat d'interrogar al llarg de la seva filmografia: el silenci de Déu, la magnitud de l'Univers, el sentit de la vida, la importància acientífica de que dos i dos sovint no fan quatre. Virgueries transcendents a ban-

da, *Magic in the Moonlight* suposa una vetllada "vintage" que comença com aquelles comèdies clàssiques, en tres actes, per tant, redundants. En el primer acte, parlant per activa i passiva de la Protagonista; en el segon, Ella fa acte de presència i fascina; i en el tercer, Ella s'imposa. O dit d'una altra manera: som condemnats a ser racionalistes, però malgrat semblants disquisicions, subjectes a l'imperi d'una cosa fantàstica: l'Amor. I com sempre, el clarinet novaiorquè amb els es-

Magia a la luz de la luna

Director: Woody Allen.
 Intèrprets: Colin Firth, Emma Stone, Jacki Weaver, Marcia Gay Harden, Eilen Atkins. EUA, 2014. 97'.
 JC Alpicat. 5 desembre.

tàndards musicals, anys 40/50, il·luminen en negre, la pantalla...

El tema. I hi ha res a fer, *body?*

La imatge. Colin Firth obrint el planetari de l'observatori, per on s'entreveu la imatge d'una Lluna resplendent.

La frase. "Hem de viure enganxats si volem sobreviure", conclou Ella. Aleshores, viure, ¿què vol dir? Anar per lliure, passar de consignes, de pamflets, convocatòries?

La recomanació. Cinèfils dels dos sexes predominants.